

Οὐδείς παρουσιάσθη ἵνα καταθέσῃ, ὅτι τὴν εἶδε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς ἀπὸ τῆς μητρικῆς οἰκίας...

Καίτοι οὐδὲν περὶ αὐτῆς ἐγνώσθη, ἔχομεν ἀποδείξεις, ὅτι τὴν κυριακὴν 22 Ἰουνίου 18... , μέχρι τῆς ἐν νάτης ὥρας, ἡ Μαρία Ροζέτου, ὑπῆρχεν ἐπὶ ἐν ζωῇ. Τὴν μεσημβρίαν τῆς Τετάρτης, πτώμα γυναικὸς ἀνευρέθη πλέον παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ κιγκλιωτοῦ τῆς Ρούλης. Καὶ ἂν ἐπὶ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ Μαρία Ροζέτου ἐρρίφθη ἐν τῷ ποταμῷ τρεῖς ὥρας μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς μητρικῆς οἰκίας ἐξοδὸν τῆς, δὲν εἶνε ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐμὴ τρεῖς ἡμέραι, τρεῖς ἡμέραι ἀκριβῶς. Ἀλλ' εἶνε παράλογον νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι ἡ δολοφονία, ὑποτιθεμένου, ὅτι αὕτη ἐγένετο θῦμα δολοφονίας, ἡδύνατο νὰ τελεσθῇ τόσον ταχέως καὶ ὅτι οἱ δολοφόνους νὰ κατόρθωσαν νὰ ρίψωσι τὸ πτώμα εἰς τὴν θάλασσαν πρὸ τῆς βαθείας νυκτός. Εἰς τοὺς ἐνόχους τοιούτων στυγερῶν ἐγκλημάτων, τὰ σκόπη εἶνε προτιμότερα τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας...

Τοῦτο μᾶς δεικνύει, ὅτι ἐὰν τὸ ἀνευρεθὲν πτώμα εἶνε αὐτὸ τὸ τῆς Μαρίας Ροζέτου, δὲν ἔχει μείνει ἐν τῷ ὕδατι πλέον τῶν δύο καὶ ἡμισείας ἡμερῶν ἢ κατ' ἀνώτατον ὅρον, τριῶν. Ἡ πεῖρα διδάσκει, ὅτι τὰ πνιγόμενα σώματα, ὡς καὶ τὰ ριπτόμενα ἐν τῇ θαλάσῃ κατόπιν βιαίου θανάτου, δὲν ἀνέρχονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐμὴ μετὰ παρέλευσιν ἕξ ἕως δέκα ἡμερῶν, καθότι τοσοῦτον χρονικὸν διάστημα ἀπαιτεῖται δι' ἐπαρκῆ αὐτῶν ἀποσύνθεσιν. Πτώμα ἀνερχόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, βυθίζεται εὐθὺς καὶ πάλιν ἐν τῷ ὕδατι. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν, ἐκ τίνος αἰτίας ἀνετράπη κατὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ συνήθης πορεία τῆς φύσεως;

Ἐὰν τὸ σῶμα, μετὰ τὸν φόνον, ἐτηρήθη ἐπὶ τῆς παραλίας μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Τρίτης, θ' ἀνεκαλύπτετο ἐπὶ τῆς παραλίας ἵχνος τι καταληφθὲν ὑπὸ τῶν δολοφόνων. Ἐπίσης εἶνε ὅλως παράλογος ἡ ὑπόθεσις, ὅτι τὸ σῶμα ἡδυνήθη εὐθὺς ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καὶ μάλιστα ἐὰν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐρρίφθη ἐν τῷ ὕδατι δύο ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον. Καὶ τέλος, λίαν ἀπίθκων εἶνε τὸ ὅτι ἐρρίφθη τὸ πτώμα ἐν τῷ ὕδατι χωρὶς βάρους τι ἵνα παρασύρῃ αὐτὸ, ἐν ᾧ οἱ κακοποιοὶ οἱ ἐκτελέσαντες δολοφονίαν οἶα ἡ ὑπετιθεμένη, ἡδύναντο λίαν εὐκόλως νὰ λάβωσι τὴν πρόνοιαν ταύτην».

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρὰ ἀφήγησις)

(Συνέχεια)

Τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἡ θύρα τοῦ θεάτρου ἠνεώχθη.

Ὁ Ραμβάλδος ἐκάθητο ἐν μέσῳ τοῦ διαδρόμου,

ὀπισθεν τραπέζης κεκλυμένης ὑπὸ πρᾶσινου τάπητος, ἐπὶ τῆς ὁποίας, ἐν μέσῳ δύο κηρίων, ἐστίλβεν ἀργυροῦς δίσκος.

Πρῶτοι εἰσῆλθον οἱ θεαταὶ οἱ ἔχοντες δωρεὰν τὴν εἴσοδον, οἱ συγγενεῖς τῶν ἐρασιτεχνῶν καὶ τῶν μουσικῶν, οἱ δανείσαντες τὰ ἐπιπλα ἢ πῶς ἐργασθέντες.

Τὸ μέρος τῆς πλατείας, τὸ προσδιορισθὲν διὰ τοὺς θεατὰς τῆς δευτέρας θέσεως, ἐπληρώθη ἐντὸς δέκα λεπτῶν.

Εἴτα δὲ ἤρχισαν νὰ πληρωθῶσι τάχιστα καὶ αἱ ἀριστοκρατικαὶ θέσεις, εἰς τρόπον ὥστε οἱ σύζυγοι Πανδόλφαι, ἐλθόντες ὀλίγον ἄργα, δὲν ἐτόλμων νὰ βαδίσωσιν εἰς τὰ ἐδωλῖα των, ἐὰν δύο τολμηραὶ γυναικες, ἡ Μαρτίνα καὶ ἡ Ἀννέτα, ὠθοῦσαι τὸ πλῆθος, δὲν ἐρρυμούλκουν σχεδὸν αὐτούς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη φοβερὸς κρότος ἐκ τῶν σαλπίγγων καὶ τῶν κ' ἀρινέτων.

Ἡ κυρία Πετρονίλλη, ἥτις ἐκάθητο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐκ τῶν ξενοδόχων, ἐκύτταζε μετὰ βλέμματος συμπαθείας τὴν Ἀννέταν, διότι ἡ κόρη ἐπρόφερε δις ἢ τρίς τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου.

Ἀκούουσα τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ὅπερ τῇ ὑπενθύμιζε τὸν ἀπόντα υἱὸν, ἡ μητρικὴ τῆς καρδιά συνεκινήθη.

Ἀλλὰ... ἰδοῦ... ἡ αὐλαία αἶρεται.

Ὁ Λύσανδρος καὶ ὁ Παλαμῆδης ἐμφανίζονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ φορεῦσι μετ' ἀγερῶχου μεγαλειοπρεπείας γυναικεῖα ὑποκάμισα, κεκοσμημένα δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν.

Ψευδὴς γενεῖας, κράνος πυρεσθείου καὶ μακρὰ ξυλίνη σπάθη ἀποτελοῦσι τὴν στολὴν ἐκείνην ἐλληνοστρατιώτου.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις, ἃς ἀπαγγέλει ὁ Λύσανδρος, ἐγείρεται ψίθυρος ἐν τῇ πλατείᾳ:

— «Ὁ κουρεὺς ! ὁ κουρεὺς !»

Ἡ ἀναγνώρισις ἐκείνη διπλασιάζει τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν: ἡ τραγωδία γίνεται ἐνδιαφέρουσα.

— «Μάλιστα, Παλαμῆδη — κράζει ὁ Λύσανδρος» δι' ἐρρίνου φωνῆς — ἡ Σπάρτη μὲ ἀποστέλλει ἄγγελον εἰρήνης εἰς τὴν βασιλικὴν Μεσσήνην.»

Ὁ Παλαμῆδης, ὅστις κυττάζει τὸν σύντροφόν του μὲ ὕφος κτηνώδους ἀνυπομονησίας, βλέπων ὅτι οὗτος ἔστη ἐπὶ στιγμὴν, τείνει πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας, φωνάζων:

— «Μετ' εὐχαριστήσεως σ' ἐπαναβλέπω...

Ὁ Λύσανδρος (κυτπὼν τὸν πόδα μετ' ὀργῆς).

»Στάσου μία στιγμὴ, γάϊδαρε !»

Μετὰ τὴν παρένθεσιν ταύτην, ἐξακολουθεῖ τὴν τὴν ἀπαγγελίαν του:

— «Ἡ Σπάρτη ἐβρύνθη τοὺς πολέμους, αἱ δὲ δάφναι μας, βαφεῖσαι εἰς τὸ αἶμα τόσων συμπολιτῶν μας...»

Ὁ Παλαμῆδης, διακόπτων αὐτὸν ὡς ἄνω:

— «Μετ' εὐχαριστήσεως σ' ἐπαναβλέπω...»

Ὁ Λύσανδρος (ἐν παρενθέσει).

«Σκάσει !»

»... Τόσων συμπολιτῶν μας, ἀπεφάσισε...»

Ἀλλ' ὁ Παλαμῆδης, δὲν δύναται πλέον νὰ συγκρατηθῇ, καὶ, ριπτόμενος ἐπὶ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς

Σπάρτης, έκσφενδονίζει κατ' αὐτοῦ τοὺς δέκα του στίχους, οἵτινες ὁμοιάζουνι χάλαζαν.

Παρατεταμένα χειροκροτήματα ἀντηχοῦσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Μετὰ τὴν σκηνὴν ἐκείνην, τὴν τόσῃ ἀξιοπρεπῶς περυσταθεῖσαν ὑπὸ δύο τῶν δευτερευόντων προσώπων, τὸ κοινὸν ἐφάνη μαγευμένον... Ἡ ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως ἐξησφαλίσθη.

Αἱ φοβεραὶ ἀποκαλύψεις τοῦ Ἀριστοδήμου πρὸς τὸν Γόνιππον; αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως, ἃς ὁ ἦθοποιὸς ἐξέφραζεν, ἡρίθμει σχεδὸν δι' ἀναλόγων καὶ ἰσαριθμῶν φουκωμάτων τοῦ τάπητος τοῦ ἐπέχοντος θέσις βασιλικῆς τηβέννου, ἐπροκάλεσαν βροχὴν δακρύων.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐμφάνισίς τις, ἥτις κορυφώνει τὸν ἐνθουσιασμόν.

Ἡ πρωταγωνίστρια εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνήν.

Ὁ Γεώργιος, μεταμορφωθείς εἰς Καισίραν, πρέστηκεν τὸν ὠραιότερον τύπον κομψῆς καὶ θαλκτικῆς κῆρης.

Αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου ἧς εἶνε ὅ,τι ἐλληνικώτερον δύναται νὰ φαντασθῇ τις.

Ἐκ τοῦ χρυσοῦ διαδήματος, τοῦ περιβάλλοντος τὴν κόμην τῆς, ἐξέρχονται δύο μακρὰί πλεξίδες ἐλαφρῶς κυματίζουσιν.

Ἡ ἔσθης, ἀμέμπτου λευκότητος, ζωγραφίζει τὰς γραμμάς σώματος ἀξίου τῆς σμίλης τοῦ Φειδίου.

Οἱ γυμνοὶ βραχίονες, ἐπισπασμένοι διὰ κυπρίας κόνεως ὡς ἡ ὄψις, ἔχουσι τὴν μαλθακότητα τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.

Οἱ θεαταὶ εἰσέλασαν συγκρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν, ὥσπερ εἶχεν ἐμφανισθῇ ἡ Παναγία.

Ὅτε δὲ ἡ φωνὴ τῆς Καισόρας ἀντήχησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡ κυρία Πετρονίλλα ἀνεσκήρτησε καὶ ἤρχθη νὰ τρέμῃ ἐκ συγκινήσεως.

— Χριστέ καὶ Παναγία μου! — Δὲν σοὶ φαίνεται, Πανδόλφε, ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη ἔχει τὴν φωνὴν τοῦ Γεωργίου μας;

— Ναί... τὴν αὐτὴν φωνήν... καὶ... μού φαίνεται... κάποιαν ὁμοιότητα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν...

— Ὡ! αὐτὸ δα!... Ἀλλά... ἴσως... ἂν τὴν κυτάρξῃ τις καλῆτερα... Ἀ! ὄχι, ὄχι! Ἐχει τὴν μὴν πρὸ μακρὰν...

— Καὶ τὸ παρῶν πρὸ ὀξύ... Καὶ ὅμως ἐάν δὲν ἤξευρεν ὅτι ὁ Γεώργιος ταξιδεῖται διὰ τὴν Φλωρεντίαν....

Ὁ διάλογος τῶν συζύγων Πανδόλφου διακόπτεται ὑπὸ ἐκρήξεων χειροκροτημάτων.

Ἡ Ἀννέτκ. χειροκροτοῦσα, ἔλεγε μετὰ θανάτου :

— Ἐ εὖ δὲν ἐγνώριζον ὅτι εἶνε ἄνδρας!... Κῦταξέ με τί κομψότητα χαιρετᾷ τὸ κοινόν!... Τί χάρις!...

Ἡ παράστασις ἐβάδιζε πρὸς τὴν καταστροφὴν τῆς, οἱ δὲ θεαταὶ προετοιμάζοντο διὰ τὴν φοβερώτεραν συγκίνησιν, ἣν δύναται νὰ παράσχῃ κλασσικὴ τραγωδία, τὴν θέαν τοῦ θανάτου τοῦ τυράννου.

Ὁ Ἀριστόδημος, ἐμφανιζόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετὰ τοῦ ἀπαίσιου σχεδίου νὰ διασχίσῃ τὸ στῆθος

του δι' ἐγχειρίδιον, βρυχᾷται τοὺς λόγους τούτους.

— «Ἰδοὺ ὁ τάφος... ἰδοὺ ὁ βωμὸς ὅστις θὰ βαρῇ » διὰ τοῦ αἵματός μου... Ἐπὶ τέλους τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο... τὸ ἐγχειρίδιον ἐκεῖνο... τὸ φοβερόν » τοῦτο ἐγχειρίδιον... »

Ἀλλὰ τὸ ἐγχειρίδιον εἶχε λησμονηθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἢ καὶ ἀλλαχού...

— «Γρήγορα! γρήγορα! τὸ ἐγχειρίδιον! τὸ ἐγχειρίδιον!» φωνάζουσι πανταχόθεν.

Ὁ Γόνιππος τρέχει εἰς τὰ παρασκήνια, τὰ ὅποια σείωνται ὡς κύματα τρικυμώσεως θαλάσσης...

Ὁ Ἀριστόδημος ἐξακολουθεῖ βραδέως τὸν μονόλογόν του, σύρων τὰς συλλαβὰς καὶ ποιῶν παύσεις μακρὰς ὡς τὴν τεσσαρακοστήν.

Καὶ τὸ κατηραμένον ἐγχειρίδιον δὲν ἔρχεται.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΚΩΦΑΛΛΩΝ

Τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ συστηματικὴ διδασκαλία, καὶ μέχρι τίτος βαθμοῦ δύναται αὕτη ν' ἀναπληρώσῃ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καὶ φυσικὰς ἀκρόν ἀτελείας, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μαρτυροῦσι τὰ θαυμάσια τῷ ὄντι τυφλοκομεῖται καὶ κωφάλλων ἐκπαιδευτήρια, τὰ ἐν μεγάλῳ ἀριθμῷ πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ὑφίσταμεθα καὶ λειτουργοῦντα. Εἶδομεν ἄλλοτε ἐν Βιέννῃ ἔκθεσιν τῶν τυφλοκομείων τῆς Αὐστρίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐμεῖναμεν ἐκστατικοὶ διὰ τὴν λεπτότητα παντοίων ἔργων ὑπὸ τυφλῶν τῇ βοηθείᾳ τῆς ἀφῆς ἐπεξεργασμένων. Πρὸ πάντων δ' ἐξέπληξεν ἡμᾶς ἡ ἀκρίβεια γεωγραφικῶν χαρτῶν ὑπὸ τυφλῶν κατεσκευασμένων, γνωστὸν δ' εἶναι ὅτι τυφλοὶ ἀποτελοῦσι καὶ τὰς ἀρίστους καὶ συγκινητικωτάτας συμφωνίας. Παρομοίαν ἐκπληξὴν παρεσκεύασαν ἡμῖν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν οἱ κωφάλλοι τῶν Παρισίων. Εἶχον συνέλθει δὴλ. οἱ μετὰ προηγουμένην διὰ προφωλάξεως συνεννόησιν, ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ τῆς ἀγνῆς Mandé, ὅπως διὰ κοινοῦ συμποσίου συνειστέτασιν τὴν 29ην Ἰουνίου, ἐπέτειον τῆς αὐτῆς ἡμέρας τοῦ 1791, ὅτε διὰ νόμου ἀνεγνωρίσθη ὡς καθήκον τοῦ κράτους τὸ ἀστυλεῖν τῶν κωφάλλων, τὸ ὁποῖον ἐξ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας εἶχε καταρτίσει καὶ διοργανώσει ὁ φιλόανθρωπος κληρικὸς Εἰσὶν, πρῶτον τοῦ εἶδους τοῦτο κατὰστημα ἐν Γαλλίᾳ. Οἱ συνελθόντες ἦσαν ὑπὲρ τοὺς διακοσίους, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τινὲς δὲ κυρίαι ἦσαν ξέναις ἀλλοθῶς καλλογῆς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμποσίου ἐπεκράτει ἄκρα σιγὴ ὑπὸ γελώτων μόνον διακοπτομένη, δὲν προήρχετο ὅμως ἡ σιγὴ αὕτη, εἰμὴ ἐκ τῆς βωδότητος τῶν συμποσιαζόντων, διότι ἄλλως ἦσαν οἱ εὐθυμότατοι πάντες, καὶ σὺν μίλῳ ζωνρότατα διὰ σχημάτων, μετὰ τὸν τρώγοντες, καὶ ἐγγύων συχρότατα. Αὗται ἦσαν αἱ μόραι φωναί, αἵτινες ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ἀφώνου στόματός των. Τὰ παραδοξότατον δὲ πάντων εἶπε, ὅτι ἐν τῷ συμποσίῳ τούτῳ δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ συνήθεις ἐπιδόρυποι λόγοι. Οἱ ῥήτορες ἀνέβαινον ἐπὶ καθίσματα, ὅπως βλέπωνται ἐφ' ὧν, καὶ διὰ ζωηρότατων σχημάτων τῶν χειρῶν καὶ τοῦ προσώπου, ἐξέφραζον τὰς ἰδέας των, τὰς ὁποίας πληρέστατα συνεμερίζοντο οἱ βοβοὶ ἀκροαταὶ των, διότι ῥα ὅλα ταῦτα χειροκροτήματα διέκοπτον συχνὰ τοὺς παραδόξους τοὺτους ἀγορητάς. Ἐξύμνησαν δὲ διὰ τῶν λόγων των τὸ ἔργον τοῦ Εἰσὶν, καὶ τοὺς γάλλους νομοθέτας, εἰς μνήμην τῶν ὁποίων ἐκένωσαν πολλάκις τὰ ποτήριά των.

Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον, οἱ συνδαιτημόνες διελύθησαν εἰς τὸν κήπον τοῦ ξενοδοχείου, ἐκεῖ δὲ δύο ἐξ αὐτῶν, φωτογράφοι τὸ ἐπάγγελμα, ἐχημάτισαν ὥρατα συμπλέγματα τῶν συναδέλφων των καὶ ἐφωτογράφησαν αὐτοὺς εἰς ἀνάμνησιν. Ὁπῶν δὲ, καὶ εἰς ἐκείνους παρεσκεύασαν ἐνθύμιον, καὶ αὐτοὶ ἔχαμον καλὴν δουλειάν, ἐσπεύρηθ' ὅστις ἐφύγε τὴν ἐνκαιρίαν, ὅπως καρδῇ σὺ τι.